

Lumivalko ja Ruusunpuna

Olipa kerran köyhä leskivaimo, joka asui pienessä mökissä. Mökin edustalla kasvoi kaksi ruusupensasta. Toisessa oli punaiset ruusut ja toisessa valkoiset. Leskellä oli kaksi tyttöä, jotka muistuttivat ruusupensaita. Toisen nimi oli Lumivalko ja toisen Ruusunpuna. Molemmat olivat kilttejä ja herttaisia, ahkeria ja auttavaisia, ja he pitivät hyvin paljon toisistaan.

Lumivalko ja Ruusunpuna pitivät mökin niin puhtaana ja siistinä, että sitä ihan ilokseen katseli. Aamuisin ennen äidin heräämistä tytöt panivat pienen kimpun punaisia ja valkoisia ruusuja hänen sänkynsä viereen. Kesäisin Ruusunpuna hoiti taloustyöt. Talvisin taas Lumivalko sytytti tulen uuniin ja ripusti kattilan tulen yläpuolella olevaan koukkuun. Kattila oli messinkiä, mutta se välkkyi kuin kulta, niin kirkkaaksi se oli kiillotettu. Iltaisin, kun lumihiutaleet putoilivat maahan, äiti usein sanoi: "Vedähän salpa ovelle, pikku Lumivalko!" Sitten he kävivät istumaan tulen ääreen. Äiti pani silmälasit nenälleen, avasi suuren kirjan ja luki siitä ääneen tytöilleen. Toinen heistä kehräsi ja toinen kutoi, ja molemmat kuuntelivat tarkkaavaisesti äidin lukemista.

Eräänä iltana kuului ovelta koputus. "Varmaan siellä on joku kulkija, joka etsii yösiijaa", sanoi äiti. Mutta kun he avasivat oven, siitä työntyi näkyviin karhun suuri, pörröinen pää. Tytöt pelästyivät, mutta karhu sanoi rauhoittavasti: "En minä tee mitään pahaa teille. Olen melkein kuoliaaksi paleltunut ja tahtoisin vain vähän lämmitellä tuvassanne." Kun tuli maatamenon aika, äiti sanoi karhulle: "Voit nukkua tuossa uunin luona, niin olet suojassa pakkaselta ja lumimyrskyltä."

Kun päivä alkoi kajastaa, tytöt päästivät karhun ulos, ja se tallusteli tiehensä lumikinosten läpi metsään. Siitä päivästä lähtien karhu tuli joka ilta heidän luokseen. Se lekotteli uunin luona lämmitellen ja antoi lasten mielin määrin leikkiä kanssaan. Ja tytöt tottuivat siihen niin, etteivät he koskaan panneet salpaa ovelle, ennen kuin heidän pörröinen ystävänsä oli tullut tupaan.

Eräänä aamuna kevään tultua karhu sanoi: "Nyt minun täytyy lähteä kauas metsään vartioimaan aarteitani, etteivät pahat peikot vie niitä." Kun karhu meni ulos kapeasta ovesta, sen turkki tarttui oven salpaan ja repesi hiukan. Lumivalko oli näkevinään, että repeämästä kimalsi kulta. Hän ei kuitenkaan ollut aivan varma näkemästään. Karhu lönkötti tiehensä ja katosi kohta puiden taakse.

Joitain päiviä myöhemmin tytöt menivät metsään poimimaan kukkia. Kotvan käveltyään he näkivät suuren puun, joka oli kaadettu maahan. Rungon äärellä hyppi ja pomppi jokin olento ihan vimmatusti, mutta tytöt eivät vielä erottaneet, mikä se oli. Kun he tulivat lähemmäksi, he näkivät vanhan peikon, jonka pitkä parta oli tarttunut puunrakoon. Hän tuijotti tyttöjä ja kilui: "Mitä te siinä töllötätte! Auttakaa minut irti tästä. Partani on takertunut puunrunkoon, jonka aion hakata pilkkeiksi takkaani."

Lapset yrittivät kaikin tavoin saada parran irti puusta, mutta se ei onnistunut. "Minä juoksen hakemaan apua", sanoi Ruusunpuna. "Etkä juokse!" huusi peikko. "Vai vielä lisää väkeä tänne! Teitä on jo kaksi liikaa. Ettekö keksi mitään parempaa keinoa?" "Odota hetkinen", sanoi Lumivalko. "Minäpä tiedän." Ja sitten hän otti taskustaan sakset ja leikkasi parran kärjestä poikki. Heti vapaaksi päästyään peikko tarttui säkkiin, joka oli piilossa puun takana. Säkki oli täynnä kultaa. Äkäisenä hän mutisi itsekseen: "Mokomat riiviöt! Leikkasivat kärjen komeasta parrastani!" Sitten hän heitti säkin selkäänsä ja meni matkoihinsa. Eikä hän edes vilkaissut lapsiin.

Jonkin aikaa sen jälkeen Lumivalko ja Ruusunpuna lähtivät ongelle. Rantaan tultuaan he näkivät peikon hypähtävän vettä kohden. "Mitä ihmettä sinä nyt touhuat?" hämmästeli Ruusunpuna. "Et kai aio hypätä veteen?" "En kai minä nyt niin hullu ole!" huusi peikko. Hän oli istunut ongella ja siinä hänen partansa oli sotkeutunut ongensiiimaan. Kun suuri kala samassa kävi koukkuun, se sätkiessään kiskoi peikkoa veteen päin. Tytöt tulivat viime hetkessä paikalle. He yrittivät irrottaa parran siimasta, mutta parta ja siima olivat lujasti takertuneet toisiinsa. Tytöt eivät keksineet muuta neuvoksi kuin parran leikkaamisen saksilla poikki. "Senkin häijyläiset!" peikko kirkui, "tehän pilaatte ulkonäköni ihan kokonaan! Nyt en voi ensinkään enää näyttäytyä meikäläisille! Painukaa maailman ääriin siitä!" Sitten hän otti esiin säkillisen helmiä, jotka hän oli piilottanut kaislikkoon ja alkoi sanaakan sanomatta raahata sitä perässään. Hetken kuluttua hän oli jo kadonnut metsän pimentoon säkkeineen.

Muutamia päiviä myöhemmin äiti pyysi tyttöjä lähtemään kaupunkiin ostoksille. Äiti tarvitsi neuvolja, lankaa ja nauhoja. Kun he tulivat nummelle, he näkivät suuren kotkan syöksyvän jotain olentoa kohden. He juoksivat lähemmäksi ja näkivät kauhukseen, että lintu oli iskenyt kyntensä heidän vanhaan tuttavaansa, peikkoon. Hyväsydämiset tytöt tarttuivat heti ukkoon ja vetivät ja kiskoivat tätä, kunnes kotka viimein hellitti otteensa. Kun peikko oli hiukan toipunut kauhustaan, hän kiljui kimakalla äänellä: "Ettekö voineet tehdä sitä varovaisemmin! Tehän olette raastaneet hienon nuttuni ihan repaleiksi, senkin kiusankappaleet!" Sitten hän kaappasi käsiinsä säkin, joka oli täynnä jalokiviä, ja pujahti luolaansa kallionlohkareen alle. Tytöt olivat jo niin tottuneet peikon kiittämättömyyteen, että he vain jatkoivat matkaansa ja toimittavat ostoksen kaupungissa.

Kotimatalla tytöt taas kulkivat nummen poikki, ja silloin he yllättivät peikon. Hän oli avannut säkkinsä ja levittänyt jalokivet eteensä, sillä hän luuli, ettei kukaan enää niin myöhään kulkisi nummella. Ilta-auringon säteet osuivat juuri noille säkenöiville kalleuksille ja ne välkkyivät ja hohtivat kuin loistavin sateenkaari. Tytöt pysähtyivät ihailemaan niitä. Peikon tuhkanharmaat kasvot lehahtivat tulipunaisiksi pelkästä kiukusta. "Mitä te siinä tuijotatte?" hän huusi. Hän aikoi jatkaa huutamistaan, mutta samassa kuului murinaa ja suuri, uhkaavan näköinen karhu juosta lönkötti heitä kohti. Peikko yritti livahtaa luolaansa, mutta karhu nappasi hänet mahtaviin kämmeniinsä. Hädissään peikko huusi "Säästä henkeni, niin saat kaikki aarteeni! Ota minun sijastani nuo tytöt! Siinä vasta on herkkupalat sinulle! Kunhan vain säästät minut!" Karhu ei kuitenkaan piitannut peikon puheista tuon taivaallista, vaan läimäytti häntä pari kertaa vahvoilla kädillään, eikä peikko sen jälkeen enää hievahtanutkaan.

Tytöt olivat juosseet pakoon, mutta karhu huusi heidän jälkeensä: "Lumivalko ja Ruusunpuna, älkää pelätkö! Odottakaa, minä tulen teidän mukaanne!" Tytöt tunsivat nyt karhuystävänsä äänen ja pysähtyivät. Kun se oli ehtinyt heidän luokseen, niin karhuntuturkki yhtäkkiä putosi sen yltä, ja heidän edessään seiso

komea, kultapukuinen nuorukainen. "Minä olen kuninkaanpoika", hän sanoi. "Mutta ilkeä peikko, joka varasti aarteeni, taikoi minut karhuksi. Minun täytyi samoilla metsissä, kunnes hänen kuolemansa vapautti minut. Nyt hän on saanut palkan, minkä hän ansaitsi."

Lumivalko tuli sitten kuninkaanpojan puolisoksi, ja hänen veljensä meni naimisiin Ruusunpunan kanssa. He jakoivat keskenään kaikki aarteet, jotka peikko oli kerännyt luolaansa. Tyttöjen vanha äiti eli vielä monta rauhallista ja onnellista vuotta lastensa luona. Molemmat ruusupensaat hän otti mukaansa metsämökistä. Ne kasvoivat hänen ikkunansa alla, ja joka vuosi ne olivat täynnä mitä ihanimpia ruusuja, valkoisia ja punaisia.

Ken ilkeä on ja varastaa

Se kaiken kyllä kadottaa!

Grimmin veljekset